

— А защо не казвате кои сте и защо сте слезли тук? — обади се примирително брадатият мъж.

— Нали ви казахме — пътници сме, слязохме да потърсим прясна вода, — отвърна троснато Кир.

— А за къде пътувате? — попита недоверчиво русото момче.

— Пътуваме си по работата, — отговори неопределено Кир. — Пък щом толкова искате да знаете накъде пътуваме, ще ви кажа, — натърти той като се напругаше да измисли нещо по-правдоподобно. — Пътуваме при брата на ей онова момче в лодката, той с дружината си от една година се е заселил нейде нагоре и лови риба в реката.

— Има, има рибари нагоре! — извика най-младото овчарче. — Татко разправяше, той ходил при тях. Сеели и жито.

— Ха, ето, те са! — потвърди бързо Кир.

— Че тъй кажете, та да се разберем! — обади се примирително и малко сконфузено едрият мъж. — Знаете, понякога ни нападат разни разбойници и ни отвлечат стадата...

— Ба, има и лоши хора, — съгласи се тутакси Кир.

Най-малкото овчарче вече гледаше усмихнато и приятелски Орфей. Орфей също го изглежда приветливо.

— Ти имаш свирка! — учуди се радостно Орфей. — А знаеш ли да свириш?

— Като него втори свирец в селището нямаме, — похвалиха го в един глас неколцина от овчарите.

— Значи имате и други свирци?

— Имаме, имаме! — потвърдиха те.

— А я посвири да те чуем и ние! — тупна го ласкаво по рамото Орфей.

— Сега не ми се свири, — сви устни овчарчето.